

[Erik Eriksen.]

mentlig heller ingen grund til at tale så meget om den ved denne lejlighed. Må jeg blot føje til, at jeg, hvad angår overskuddet på statsbudgettet, må understrege, at jeg for mit vedkommende og mit parti aldrig har fraskrevet os retten til at føre finanspolitik. Det er sagt så ofte, at finanspolitikken må ses i sammenhæng med bl. a. statens udgiftspolitik, med den offentlige aktivitet — i dette tilfælde med det loft, der er lagt over udgifterne. Men finanspolitikken må også ses i sammenhæng med bedre opsparingsregler for private o. s. v.

Se, alle disse punkter, som jeg her har nævnt, indeholder en imødekommelse af de synspunkter, som begge oppositionspartier i årevis har gjort gældende. Derfor må det være helt overflødigt at sige, ja, det må være soleklart, at venstre må lægge vægt på, at disse dele af forliget bliver gennemført.

Må jeg i parentes sige, at jeg med interesse har mærket mig, hvorledes dagbladet Politiken i to velargumenterede artikler er gået ind for fordelene ved en skatteletelse fremfor en lønforhøjelse. Jeg kunne blot have ønsket, at det samme klarsyn hos bladet var kommet frem, da problemstillingen også var aktuel for 3 år siden.

Må jeg erindre om, at det videre indgik i forliget, at byggeriet skulle dæmpes med 15 pct. Jeg nævner denne dæmpning, fordi jeg oprigtig håber, at netop dette område ikke endnu en gang skal overraske regeringen. Der er i betydelige kredse en ret udbredt ængstelse for, at boligministeriet, om jeg så må sige, ikke skal være situationen helt voksen. Personlig kan jeg ikke helt befri mig for den tanke, at byggeriets situation måske ville være mindre fortænkt og mere normal, hvis vi ikke havde et særskilt boligministerium, men jeg ved det ikke. Den store byggepukkel fra forsommeren er en meget væsentlig årsag til, at den økonomiske sanering virker så sent. Den er også årsag til, at længsindningen er fortsat i væsentlig grad. Derfor henstiller jeg på det alvorligste til regeringen nøje at følge udviklingen på dette område, ja, ikke blot følge udviklingen, men virkelig drage omsorg for, at der ikke i fremtiden skal blive tale om manglende evne eller vilje til samordning på et felt, hvor det jo i meget høj grad ligger inden for de administrative muligheder.

Må jeg som et sidste hovedpunkt i forliget pege på begrænsningen af de statslige udgifter i indeværende år til 8.540 mill., som det allerede tidligere er nævnt. Vi har fra vor side igen og igen gjort os til talsmænd for større tilbageholdenhed i de offentlige udgifter, og dog satte sidste finansår rekord i udgiftsstigning. Udgifterne steg med rundt regnet 1600 mill. kr. eller ca. $\frac{1}{4}$, og det skete på et tidspunkt, da højkonjunkturen var ved at løbe løbsk. Derfor har det skuffet mig lidt, at regeringen nu har rejst spørgsmålet om bevilling af de omtalte 69 mill. kr. ud over den ramme, der blev tiltrådt ved forliget. Den første årsag til det er jo, at finansministeren ikke ved tidligere orienteringer har nævnt det allermindste om disse beløb. Det har i det hele taget i denne situation virket, som om det har skortet en hel del på den højtærede finansministers overblik over sit sagområde, og det er jo en alvorlig svækkelse af regeringen i en økonomisk situation af den art, vi nu er inde i. Dernæst finder jeg det uheldigt, at regeringen kommer med dette forslag, fordi det kan bidrage til at fremkalde den opfattelse, at forliget ikke kan holde, og den forløbne tid har jo vist, at der er en del kritikere, som varmt ønsker, at det må gå sådan. Jeg ved, at den højtærede statsminister er opmærksom på dette forhold, og det er jeg glad for, for det er soleklart, at vi har fælles interesse i, at den lovgivning, der her er vedtaget, også holder. Derfor håber jeg, at der kan gøres et alvorligt forsøg på at finde besparelser, som kan udligne disse merudgifter. Det skulle vel ikke være uoverkommeligt. Jeg vil gerne have understreget, at disse bemærkninger ikke må opfattes som smålighed eller krakileri. De foreslåede beløbs størrelsesorden er jo så beskeden, at vi formentlig alle er i stand til at se roligt og sagligt på spørgsmålet.

Jeg må også her gøre en tilføjelse, nemlig den, at havde den højtærede statsminister i sin åbningstale givet udtryk for regeringens absolutte vilje til at videreføre de statslige sparebestræbelser og således givet udtryk for, at denne væsentlige side af forliget også havde sigte længere frem, end aftalen gælder, så ville en sådan udtalelse være blevet modtaget med absolut glæde af oppositionen. Jeg forstår egentlig ikke, hvorfor den højtærede statsminister undlod at gøre det. Jeg